

Raja railossa

Noitten ruotsalaisten kanssa sietää nykyisin pitää varansa. Ne käyvät kimppuun jos pääsevät hollille. Nytkin ne jahtaavat pohjoisessa vieraan vallan sukellusvenettä ja etelässä tutun valan öljynnuuskijoita.

Onneksi ruotsalaiset ovat toivottoman hajamielisiä. Yleensä ne eivät löydä kimppua johon käydä. Aikaisemmin niiltä on hukkaantunut merten pohjiin suunnilleen puolitoista armadaa sukellusveneitä ja erinäisiä juoksumetrejä viemäriputkia.

Nyt ne ovat kaiken huipuksi kadottaneet Kattegattissa kilometritolkulla aluevesirajaansa. Joten jos ruotsalaiset ryhtyvät hätistämään tanskalaisia aluevesiltään, luultavasti koko Tanskanmaa ennen pitkää salaperäisesti luikahtaa pakoon. Vahinko ei tietysti ole kovin suuri, koska Tanskanmaassa tiedetään olevan paitsi öljyä, myös jotain mätää.

Pieni, mutta köyhä, sisukas, rehellinen ja kaikkeen ympärillään tapahtuvaan ehdottoman viaton ynnä hämmästyttävän puolueeton Suomi on selvittänyt välinsä Ruotsin kanssa jo Ahvenanmaan Anschlussissa 1920. Tanskan kanssa meillä ei ole koskaan mitään tekemistä ollutkaan.

Silti meilläkin on kohteliasta olla huolissaan. Ja on siihen aihettakin. Meillä nimittäin pidetään yleisurheilun MM-kisoja. Jos Ruotsin ja Tanskan välit ovat kovin huonot, ne ehkä boikotoivat kisoja. Ruotsalaiset eivät tule, jos tanskalaiset tulevat, ja päinvastoin.

Silloin olemme todella nesteessä. Suomalaiset jäävät viimeisiksi joka lajissa.

Siksi on oikein, että tarvittaviin varotoimiin on ryhdytty hyvissä ajoin. Jo kuukausia sitten valtakunnankansleri Kai Korte henkikirjurikaarteineen evakuoivat pienen, mutta köyhän, sisukkaan, rehellisen ja kaikkeen ympärillään tapahtuvaan ehdottoman viattoman ynnä hämmästyttävän puolueettoman ulkoministerimme Paavo Väyrysen

Ruotsin rajan tuntumasta Kemnimaalta paljon turvallisempaan Helsinkiin.

Parhaassa tapauksessa ruotsalaiset eivät siis havaitse ollenkaan jalasmökkiä alueensa tuntumassa, eivätkä innostu hyökkäämään Suomeen.

Mutta on toinenkin vaara: Pohjoismaisen solidaarisuuden nimissä sekä Puolan, Lützenin ja Narvan tantereitten muistoissa ne saattavat vaatia kansamme urhokkaita poikia avukseen verta vuotamaan Kattegattiin. Tuonsisältöinen nootti saattaa tipahtaa ulkoministeriön veripalvelun postiluukusta jo tässä viikonvaihteessa, kun pohjoismaiset pääministerit tulevat Helsinkiin katsomaan urheilukisoja jonkin kokouksen varjolla.

Nyt on siis aika ottaa käyttöön viimeinen valttimme: aktiivinen ulkopolitiikka, joka vielä jonakin päivänä on nostava pienen, mutta köyhän jne. maamme takaisin maapallokerhoon Lasse Virenin viitoittamaa polkua pitkin.

Tai oikeastaan kysymys ei ole puhtaasta ulkopolitiikasta, sillä ulko- ja sisäpolitiikan välinen ero on meillä tunnetusti kuin veteen piirretty viiva. Juuri seläistahan Ruotsin ja Tanskan välillä tarvitaan, ja kun sitä meillä kerran on yli oman tarpeen, miksemme antaisi kaverille kans.

Käytännössä asia järjestyy rutiinilla, kun paikalle lähetetään Hymy-lehden rahoittama retkikunta. Sitä johtaa ja viivan veteen piirtää vakavasorminen ja suoraselkäinen Max Jakobson. Häntä tukee Keijo Korhonen, joka häätää paikalla parveilevat lintsarihurrit ja pelkuritanskalaiset akkojen helmihin pommi-suojiiin huutelemalla säännöllisin väliajoin hyytävällä äänellä: "Laukaus! Laukaus!" Homman täydentää Jukka Ojaranta, joka nävertää merkin veneen partaaseen rajaviivan kohdalle ynnä kertoo operaatiota seuraavassa tiedotustilaisuudessa rajan tarkan sijainnin.